మొదట్నుంచీ నాకు 'మంచివాడు' అనిపించుకోవాలని మా చెడ్డకోరికగా ఉండేది. అందుకని మంచివాళ్ళనిపించుకుంటున్న వాళ్ళ జీవితాల్ని కెలికి చూసి, వాళ్ళా పేరు సంపాదించడానికి ఉపయోగించేస్తున్న కిటుకుల్ని పసిగట్టేయాలని తెగ తాపత్రయపడిపోతూ ఉండేవాణ్ణి. ఆయా మంత్ర తంత్రజాలాల్ని నేనూ ఉపయోగించేసుకుని మరింత మంచివాడి వనిపించేసుకుందాం అనుకుంటూ ఉండేవాణ్ణి.

సరే! ప్రతి మనిషి జీవితంలోనూ ఒక పరీక్ష వస్తుంది: అదొక మలుపు నిస్తుంది. దానితో వాడి దారి నిర్ణయమయి ఊరుకుంటుంది.

మా గుంటూరాస్వామి కలిసి ఒక రీడింగ్ రూమ్ని సొంతానికి మాత్రమే ఏర్పాటు చేసుకున్నాం.

అయితే, దాన్ని అన్నిటికి ఉపయోగించడం మొదలెట్టారు మా లోని మరి కొందరు. మంచివాణ్ణనిపించుకోవాలన్న తపనతో తలమునకలవుతున్న నాకు వాళ్ళ వరస నచ్చలేదు.

"నేను మంచివాణ్ణి. నేను చేసే ప్రతి పనీ మంచిది' అయి ఉండాలన్నది నా యావ. అది ఒక నూక్తి కావాలన్నది నా ఉప్పితం.

మరి మా నా శ్రీ రీడింగ్‌రూముని పేకాట కేంద్రంగా, రహస్యాలోచనా మందిరంగా, వాళ్ళ అంతఃపురంగా వాడేసుకుంటుంటే, అదితెలిస్తే లోకు లేమనుకుంటారు?

ఈ రీడింగ్ రూము వ్యవస్థాపకుణ్ణీ ప్రెసిడెంటునీ అయిన నా మంచితనం మాటేమిటి?

పోనీ—"వెధవాయిలూ, ఈ పనులు మానీండిరా" అని చెప్పి చూద్దామంటే మంచిదే గాని, నా మాట వినీసి నూనేసేటంతటి అమాయకులు కారు వాళ్ళు. అలాగని ఎదిరిస్తారా అంటే—రాను రాను—అదీ చెయ్యరు.

అసలు ఖాతరు చెయ్యని రకం.

అంతేకాదు.

'ఇలా చెయ్యకండిరా' అని కమాండ్ చేద్దాం పోనీ అంటే, వాళ్ళకి తప్పకుండా కోపాలు వస్తాయి. బాధ పడతారు. దానితో వాళ్ళందరికీ నేను చెడ్డవాణ్ణి అవుతాను.

అది కాకూడదనేగా నా బాధంతా!

సరిగ్గా పనికిరాని, తనకు కిట్టని కాంగ్రెసు నాయకుల విషయంలో ఇందిరా గాంధీ పడ్డ డైలమాలోనే నేనూ పడ్డాను.

ఇదిలాగుంటుండగా—

రెండు గంటల మధ్యాహ్నం వేళ మొదలెట్టింది వర్షం. అప్పటికి మా రీడింగ్ రూములో పేకాట మాంచి జోరుగా జరుగుతూంది. నేను కిటికీ దగ్గర కూర్చుని 'టూ ఫేసెస్ ఆఫ్ ఈవ్' చదువుకుంటున్నాను. చావల మేనేజరు వెంటన్న బీడీ కాలుస్తూ, కళ్ళు దగ్గు దగ్గుతూ గుమ్మం దగ్గర కావలాకో మరి దేనికోగాని కూర్చున్నాడు.

తలుపులు ఓరగా వేసి ఉన్నాయి.

వర్షం దంచేస్తూంది. పిచ్చెక్కిన దేవుడు రాళ్ళతో బాదినట్టు బాదేస్తూంది. వీథుల్లో పోతున్న వాళ్ళని ఇళ్ళ చూరుల కిందికి వెంట పెడుతూంది. మెరుపులతో భయపెడుతూంది. ఉరుములతో అదరగొడుతూంది. నానా అల్లరీ పెడుతూంది.

ఏటిమంచి నీళ్ళు మోసుకుపోతున్న పడుచు పిల్లలు తడిసిన బట్టలతో, నగం తడిసి తల్లడిల్లి జేసే యౌవనంతో, వణికే శరీరంతో, వణికించే మిసమిసలతో తొందర తొందరగా అడుగు లేస్తూ, అడ్డు వస్తున్న పరికిణీ కుచ్చెళ్ళను అదిమి పట్టుకుంటూ, తడిసి దాచలేని పైటల్ని తనువంతా కప్పుకుంటూ, తడబడుతూ తలలు వాల్చేస్తూ నా కిటికీని దాటి వెళ్ళిపోతున్నారు.

మంచివాడి పనిపించుకోవా లనుకుంటున్న నేను పుస్తకం చాటుమంచి మా నసంద్రైన ఈ దృశ్యాన్ని కన్నుల పండుగగా కంటూ కూర్చున్నాను.

వానకి పిచ్చి ఆవేశం రేగుతూంది. అందుకని అది కసి కసిగా మితిమీరిపోతూంది. నింగికీ, నేలకీ మధ్య నీళ్ళ వంతెన కట్టేస్తూంది. దేవలోకపు వెన్నెని వ్వప్నాల్ని గదుల్లో పడుకున్న పడుచు దంపతులకు ఈ వంతెన మీదుగా తెచ్చి పంచి పెట్టేస్తూంది.

సరిగ్గా — ఇదిగో — ఈ సమయంలో — "ఏయ్, పిల్లా! ఎవురేటి? మంచీ మర్యాదా లేదేటి? అలా జొరబడి పోరాస్తున్నా వేటి కత? అన్న తమాసా" అన్న వెంటన్న మాటలు వినిపించాయి.

పేకాట మత్తులోని మా వాళ్ళూ, వర్షపు మత్తులోని నేనూ ఒక్క సారిగా ఉలికిపడి తరవాత కళ్ళప్పగించేసాం.

ముందుగా వర్షంలో తడిసి వణికే శరీరం కనిపించింది. చూశాను. ఆ శరీరపు సౌష్ఠవం అది ఒక పడుచు పిల్లదని చెప్పింది. చూస్తున్నాను. ఆ పిల్లదాని ఛాయ ఎరుపనిపించింది. చూశాను. అతుకుల బట్టల్లో, అతకని బట్టల్లో — అందునా తడిసిన బట్టల్లో,

గోవిందు నరసింహారావు

ఆ అమ్మాయి— అనాచ్ఛాదిత యౌవన దీప్తిలా భాసిస్తూంది. చూస్తున్నాను. నిత్తుగా తడిసిన ఒత్తయిన జుత్తు, నీళ్ళు కారుతున్న చెంపలు చెంపల మీది మెరుపు, పక్కలకి పాకిన కళ్ళ కింద ఎత్తుగా, సూటిగా లేచిన ముక్కు, దాని క్రింద చిన్నగా వణికే పెదవి, ఎరుపు — సన్నగా జారిన భుజాలు మెడ క్రిందుగా జాకెట్టులోకి పొదగబడ్డ రాగతారుణ్యం — వణుకుతున్న యౌవనంలాగా, పలుకుతున్న వీణలాగా ఉంది.

చూస్తున్నాను ఆ చెరగని సౌందర్య శోభని కంటున్నాను చెరగాలనిపించని కమ్మని కలని.

నాతోబాటు మా పేకాట రావులూ చూస్తున్నారు ఆ స్నిగ్ధ సౌందర్యాన్ని.

"ఒరే, వెంటన్నా! ఫూల్! ఆ అమ్మాయి వలా చల్లో, రొజ్జలో నిలబెట్టేసే వేమిట్రా! ముందు లోపలికి పచ్చిమను. ఆ తలుపేసే" అన్నాడు ధర్మారావు.

"ఎల్లవమ్మా, తల్లీ! బాబు రమ్మంటన్నాడు. లోపకెల్లి కూకో" అని ఆహ్వానించాడు వెంటన్న.

ఆ పిలుపుకోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్టు ఆమె దూకేసింది.

నామట్టుకు నాకు నా మీదే మా చెడ్డ వినుగేసింది.

నేను అలా కళ్ళప్పగించేసి — తెయ్యమ్మలా కూర్చున్నానే గాని, ఆ అమ్మాయిని లోపలికి రమ్మని ఆహ్వానించలేకపోయానే!

నాలోని మంచితనం ఎక్కడ చచ్చింది? నా మానవతా సిద్ధాంతం ఏ ఏట్లో కలిసిపోయింది?

నా గొంతుని ఏ ఆనకట్టలు అడ్డేసేయి?

ధర్మారావు అలా ఆహ్వానించేసి ఆ అమ్మాయి దృష్టిలో చాలా మంచివాడయిపోయాడు గదా!

మరి నా కా ఛాన్సు రాదుగదా!

ఆ అమ్మాయి నన్ను మంచివాడని అంత సులభంగా అనుకోదుగదా!

మా వాళ్ళు సరికొత్త సిగరెట్లు వెలిగించారు. ఎవడిమట్టుకు వాడు సర్దుక్కూర్చున్నాడు. లుంగీ తెల్లగా ఉందో లేదో ఒకడు చూసుకుంటుంటే, షర్టు మడతల్ని సరిచేసుకుంటున్న వాడింకొకడు. జుట్టు సర్దుకుంటున్న వాడొకడయితే కాలరు చూసుకుంటున్నవాడు మరొకడు.

మా వాళ్ళు బూతుల స్టేజి నుంచి పాలిష్డ లాంగ్వేజి కొస్తున్నారు. వ్యంగ్యాలూ, విమర్శలూ దొర్లించేస్తున్నారు. ఎవడిమట్టుకు వాడు తన పర్సనాలిటీని, సుపీరియారిటీని ఎస్టాబ్లిష్ చేసుకో యత్నిస్తున్నారు. అలిసిపోతున్నారు.

మృదువుగా, మరీ మర్యాదగా మాటాడేస్తూ, అలవోకగా అప్పుడప్పుడు అలా—అలా ఓరగా, అరగా అనుకోనట్టుగా ఆ అమ్మాయిని చూసేస్తున్నారు.

కళ్ళతో జుర్రేస్తున్నారు.

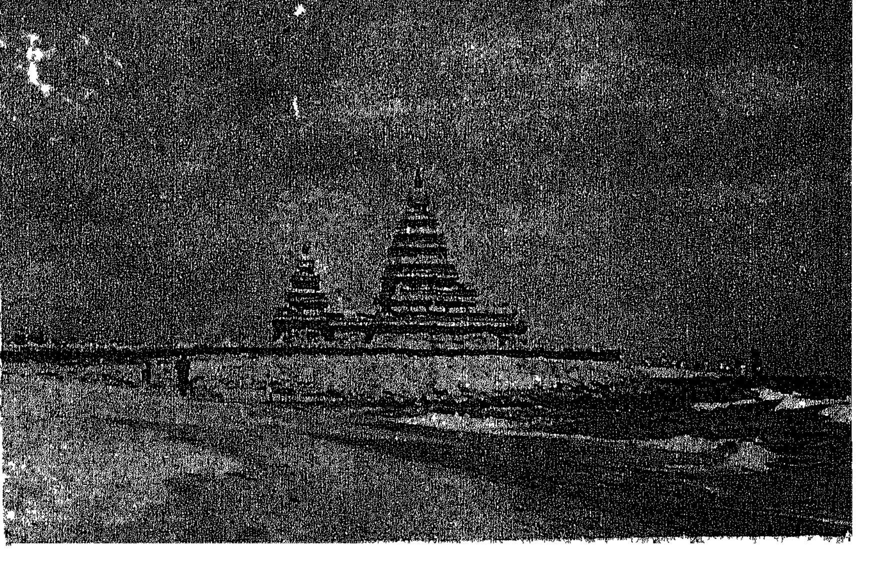

సాగరతీరం

ఫోటో—కె. వి. వెంకటస్వామి (మద్రాసు)

నేను నా మంచితనాన్ని ఎలా ప్రదర్శించుకోవడమా అని ఆలోచిస్తున్నాను. అలా ఆలోచిస్తూనే పుస్తకం చాటు నించి ఆ అమ్మాయిని తినేస్తున్నాను

ఈ దృశ్యం పైన వాళ్ళ కంట పడకూడదనీ, ఈ వర్షం తగ్గకూడదనీ దేవుణ్ణి ప్రార్థించుకుంటున్నాను.

మా వెంటన్న వీధివేపు ఓ కన్నేసి ఉంచి, ఆ అమ్మాయిని కుశల ప్రశ్నలు వేస్తూ ఆమె చరిత్ర రాబడుతున్నాడు.

వర్షం పెంకితనం చేసే కుర్రాడికి అలుసిస్తే నెత్తికెక్కి పోయినట్లు మితిమీరి కురుస్తూంది. మెరుస్తూంది. అరుస్తూంది. ఆలరిస్తూంది.

మా వాళ్ళు తప్పు ముక్కలు వేసేస్తున్నారు. డీల్ అయిన ఆటల్ని చూపించడం మరిచిపోతున్నారు. తప్పు ఆటలు చూపించేస్తున్నారు. ఆట చేసీ డబ్బులు అడగడం వాయిదా వేస్తున్నారు. కొంతమంది మరిచిపోయి డబ్బులు తప్పుగా ఇచ్చేస్తున్నారు.

అందరూ ఆ అమ్మాయిని మాత్రం ఉమ్మడిగా మింగేస్తున్నారు.

ఆ అమ్మాయి వెంటన్నతో కబుర్లు చెబుతూనే ఉంది. బట్టలు సర్దుకుంటూనే ఉంది. వర్షంకేసి చూస్తూనే ఉంది. నగం నగం వణుకుతూనే ఉంది.

మమ్మల్ని వణికిస్తూనే ఉంది.

వర్షం కురుస్తూనే ఉంది.

వర్షంలో తడుస్తూన్న వీధి జోల పాటకు నిద్రపోయినట్లు నిద్రపోతూనే ఉంది.

నా మట్టుకు నేను — నేను మంచివాడినవే విషయాన్ని ఆ అమ్మాయికి కాంతాసమ్మితంగా తెలియబరిచేసి — ఆ అమ్మాయి గుండెల్లో ఓ మంచి స్థానం సంపాదించుకోవా లనుకుంటున్నాను.

"మరి ఈ తప్పాటలు ఆడద్దురా" అనేసేడు ధర్మారావు.

ఆ మాట ఎప్పుడెంత వేగం అంటాడా అని ఎదురు చూస్తున్న వాడిలా స్వామి వెంటనే ముక్కలు కలిపేసేడు.

తనకి రావలసిన బాకీల పద్దుల్ని ఏకరువు పెడుతూన్న రత్నంగాణ్ణి ఒక్క 'షటప్, ఫూల్'తో ఆపేసేడు ధర్మారావు.

వాతావరణం చైతన్యవంత మయింది.

ఎడదల్లో సంరంభం చెలరేగింది.

"వెంటన్నా! వేడి వేడి టీ ఎలా వస్తుంది రా?" అడిగాడు ధర్మారావు.

"ఈ వానలోనా — లాభంలేదు, బాబూ!" అనేసేడు వాడు.

ఊహల బొమ్మలు

మిరియాల రామకృష్ణ

రోజూ
సాయంకాలం కాగానే
ఎవరో సిరా ఒలక బోస్తున్నారు!
నల్లచీర మీద
తెల్లచుక్కలు అద్దుతున్నారు!
ఆధారం లేని చోట నిలబడి
వినక్షత్రలతో విసురుతున్నారు!
నక్షత్రాలను తరుముతున్నారు!
ఖాళీ కళ్ళలోకి
నల్లని ద్రాక్షరసం పోసి
బిరడా బిగిస్తున్నారు!
మెదళ్ళ కవతల గుమ్మాల్లో
కలలకు స్వాగతాంబరం కడుతున్నారు!
గతాన్ని కసురుతున్నారు!
వెలుగుచెట్టుకు కాసిన జామిపండుకు
తెల్లని బట్ట కడుతున్నారు
దొంగచీకట్లు మింగకుండా
రాక్షససైన్యం భక్షించకుండా. ★

"అయ్యో!" అని వాపోయాడు లక్ష్మణరావు.

"రాకపోతే లాభం లేదురా! ఇందిరా గాంధీ చేత చెప్పించయినా సరే రప్పించాలి." ఆ అమ్మాయికేసి చూస్తూ ఫర్మ్‌గా అన్నాడు ధర్మారావు.

"మరంతే" నంత పాడాడు చూపుతో, మాటతో మా స్వామి.

"ఇంతకీ — టీ ఎవరి క్కావాలేటి, బాబూ!" ముసిముసిగా నవ్వుతూ ప్రశ్నించాడు వెంటన్న.

"ఎవరి కేమిట్రా, ఫూల్! అందరికీ కావాలి. పాపం — ఆ అమ్మాయి చలికి ఎలా వణికిపోతోందో చూడు. ఆ అమ్మాయికి మరీ అవసరం. వేడి అక్కర్లేని దెవరికిరా ఇలాటి చలివేళ? ఏం, అమ్మాయి — ఏమంటావు?" అనడిగాడు ధర్మారావు.

అంతా — అందరూ గూడా — ఆ అమ్మాయి ఏమంటుందో — ఏ మనీ స్తుందో — అన్నట్లు చూశారు.

నేను చిత్తయిపోయాను.

ధర్మారావ్! నువ్వెప్పుడూ నా కంటె ఒక అడుగు ముందే ఉంటున్నావుసుమా!

"టీ ఇస్తే ఎవు రొద్దంటారు, బాబూ!" అందా అమ్మాయి.

అది ఊరుకుందా — అబ్బే — అనీసి చిన్నగా, ఎంకరేజింగ్‌గా నవ్వింది.

సిగ్నలు దొరికింది, బండి కదలదా!

ధర్మారావుకి అందుకోదా!

"చూశావ్రా! ఈ సృష్టి మొత్తం మీద వేడి టీ అక్కర్లేని దెవరికిరా? — అందులో ఇలాటి చలి వేళలో! అన ఇలాటి చలిచలి వేళ వెచ్చని దేదైనా సరే హృదయపూర్వకంగా తీసుకుంటారు — ఎవరైనా!" దారి తీసేస్తున్నాడు ధర్మారావు.

ఆ అమ్మాయి సిగ్గుపడుతున్నట్లుగా తల వాల్చేసి — ముంగురుల చాటు నుంచి నవ్వు వెన్నెలల రువ్వేసి, వాలుగా తల ఎత్తి — మీ మనసు మీ రెటు డ్రైవ్ చేస్తున్నది నాకు తెలుసులెండోయ్, నా జ మ్మల్లో రా అన్నట్లు చూసింది.

"అంతే మరి. వేడి వేడి టీ, వెచ్చని రగ్గూ..." అంటూన్న స్వామిని కట్ చేస్తూ "అదృష్టవంతులకి అన్నింటికన్నా వెచ్చని ఆడపిల్ల కౌగిలి ఇలాటి సమయాల్లో దొరుకుతారు" అని పూర్తి చేశాడు ధర్మారావు.

చేస్తూ ఆ అమ్మాయి కేసి చూశాడు.

చూస్తూ కళ్ళ చివరి నుంచి నవ్వాడు

ఆ అమ్మాయీ కిసుక్కున నవ్వింది.

నవ్వు వేగానికి ఒళ్ళు కదిలింది. వంకరలు పోయింది. యౌవనపు విసురుకి పైట తూలింది. నిమ్నోన్నతాల్ని, చాటు చాటు రవల వెలుగుల్ని చాటింది.

ఆ అమ్మాయి సిగ్గుగా సర్దుకోబోయింది.

"కళ్ళు చెదురుతున్నాయి" అన్నాడు స్వామి, కలల లోకం నుంచి.

"గుండె అదురుతున్నాయి కూడా" అన్నాడు ధర్మారావు వాంఛ వైకుంఠం లోంచి.

ఆ అమ్మాయి ఈ పొగడ్తలకి పొంగిపోయినట్లు నవ్వింది. ఈ సారి మరింతగా ఎగసిపడింది ఆమె పరువంపు నిగారింపు.

వెంటన్న నవ్వేసేడు.

నవ్వేసేక దూరంగా కూర్చున్న నాకేసి అనుమానంగా చూశాడు. సాకూతంగా ధర్మారావు కేసి చూశాడు.

కమల ఆజ్ఞ అందుకున్నాక, ఆ అమ్మాయి నేను ఏమంటా నన్నట్లు చూశాడు.

ఆ అమ్మాయి పద్మనీసినట్లుగా తల కదలించి చూసింది.

మళ్ళీ నవ్వేసింది.

"వెంటన్నా" అన్నాడు ధర్మారావు మత్తుగా.

"బాబూ"అన్నాడు వెంటన్న మరింత మత్తుగా.

"మరి లాభం లేదురా!"

"మ రే టంతా వయితే?" అనడిగాడు వెంటన్న ఆ అమ్మాయిని.

"వద్దు" అంది మెల్లిగా.

అనీసి నవ్వేసి వీధి గుమ్మం కేసి ఒదిగింది.

వర్షం పడుతూనే ఉంది. వీధి నిద్ర పోతూనే ఉంది.

"ఓసీ టా గాబరా! ని న్నెవరూ ఇక్కడ తినేర్లేవమ్మా! వాన పడిపోతున్నాది — ఎక్కడికి పారిపోతావు. వానలో తడిస్తే ఉష్ణంపా రాగలదు. కసం తాగు." హెచ్చరించాడు వెంటన్న.

"బొమ్మనా" అన్నట్లుగా ఆగింది.

ఆగి, ఓరగా వెనుతిరిగి లింగా చూసింది.

ఆ చూపు మారుడి తూపే అయింది.

"మాడమ్మా! మరేదో ఆ బాబు అడగతన్నారు గాదా! దాని కొప్పేమకో!

సానా టూరంనుంచి కడుపు జరక్క పారొస్తన్నాం అన్నావు గదా! రెండు రోజులై టీ నీళ్ళే దిక్కన్నావు గదా! బాబులు సానా మంచోరు. నీ కష్టం ఉంచీసుకోరు. నా మా టినుకో.''

ఎఫెక్టుకోసం కాబోలు ఆగాడు వెంకటప్ప.

ఆ అమ్మాయి విని ఊరుకుంది.

''మరే టాలోసిస్తావు? నిన్నెవుడూ పావం సేసీమనడం లేదు గదా! అళ్ళడిగిం దేదో అళ్ళ కియ్యి— నీ క్కావలసిందేటో నువ్వు అడిగి పుచ్చుకో. అడగందే అమ్మ అయినా పెట్టదు గదేటి? అళ్ళ మనసూ నిండుతుంది. మీ తల్లిద్దరి కడుపూ నిండుతుంది. దీని కేం టాలోసన? ఈ వోనల మువ్వెండలని తిరుగుతావు? నీ కెవుడు ముష్టేస్తాడు? అస లింతకీ ఈ వోన తగ్గాలి గదా! దీని వరస సూస్తే — ఈపూటకి తగ్గేదిలా లేదు. ఏటంటావు మరి?''

''మాడమ్మాయ్! నిన్ను మేం మోసం చెయ్యం. నీకేం కావాలో ముందే అడిగి తీసుకో. ఆకలికోసం చేసే దేదీ పాపం కాదు. ఆలోచించుకో'' అన్నాడు ధర్మారావు.

అసంకల్పితంగా కాకపోయినా, నేను కదిలాను.

''ధర్మారావ్! కొంచెం ఆగుతావా! ఒరే, వెంకటన్నా! ఏమిట్రా ఇదంతా? ఇది రీడింగ్ రూమ్ అనుకుంటున్నారా, మీ పడక గది అనుకుంటున్నారా? ఎంత నీచంగా ఉందిరా ఇది? నీ కూతురు లాంటి దాన్ని ఇలాటి పాడుపని చెయ్యమని పురమాయించడానికి నీకు నోరెలా వస్తోందిరా? నువ్వు మనిషివేనట్రా? ఇది తప్పు కాదని నమ్ముదామనుకున్నావు గదా — నీ మాటలు నీ మనసుకైనా బాగున్నాయట్రా? ఒరే! ఆ అమ్మాయి వానకి తడిసి, జడిసి మన పంచ చేరింది. అదామె తప్పా? కాదు కదరా! కష్టంలో ఉంది. ఆకలితో బాధపడుతోంది. నిజంగా మనకు జాలి కలిగితే తలా కొంత ఉదారంగా ఇద్దాం. ఆ అమ్మాయి తృప్తి పడుతుంది. మనని మంచివాళ్ళుగా కల కాలం జ్ఞాపక ముంచుకుంటుంది. అంతే గాని —''

ఇవి నా హృదయంలోంచి వచ్చినవి గావు. అలాగని పూర్తిగా రాతివని గాదు. ధర్మారావు మీద స్కోరు చెయ్యడమే నా లక్ష్యం. నేను చాలా మంచివాడినిగా ఆమె దృష్టిలో ఎదగాలి. ధర్మారావు మీద ఆమెకు ఏహ్యభావం కలగాలి. దీనివల్ల నేనేం గెయిన్ చేస్తాను అంటే — అంతే! ఆమె మనసులో నాకు ఒక ఇమేజ రావాలి. అదే నా ధ్యేయం. ఆ సుపీరియారిటీని కన్విన్స్‌డ్‌గా గెయిన్ చేయడంకోసం అలా మాట్లాడా నంతే!

''ఒరే, బావా! ఆగరా. అక్కడితో ఆపు. నీ మంచితనం రెక్కలిర్లు మా కొద్దు. మా క్కావలసిందాన్ని ఎలాగైనా పొందడం మా దృష్టిలో మంచి. ఎవడి బతుకు వాడు— వాడి కిష్టం వచ్చి నట్టుగా బతికితే అందంగా ఉంటుంది. లేకపోతే డెసివే టెడ్ ఎగ్జిస్టెన్స్‌కి గ్రైండ్ చేయబడతాం. ఒకళ్ళ ఆలోచనలు ఇంకోడి బతుకుపై సూపర్ ఇంపో జపడం తగదు. నీకు ఇష్టం ఉందా మా భజన బృందంలో చేరు. సంతోషమే! లేదూ — మా మానాన మమ్మల్ని వదిలేసి ప్రవాసానికి పారిపో. మరీ సంతోషం. అంతమాత్రంచేత నువ్వు మంచివాడివని గాని, చెడ్డవాడివని గాని కల రివ్వం. అసలు ఇతరులు నిన్ను మంచివాడనుకోవా అని నువ్వు తాపత్రయపడినంత కాలం నువ్వు మంచివాడి వనిపించుకోలేవు. అది నీ తరం గాదు. ఇది మంచి, ఇది చెడు అని డిఫైన్ చేయబడి, డివైడ్ చేయబడి లేదు. లోకమంతా నువ్వు మంచివాడి వని వచ్చినా అనదు. మహాత్ముడివే నువ్వు. లేదు — నువ్వనగా ఎంతరా ఒరే, బావా! ఏ వయసు కా ముచ్చట. చెప్పని వాళ్ళకి అర్థరిలా గుంటుంది. ఈ నాడు నువ్వు చేసింది చెడు అని ప్రచారం చేసే పెద్దమనిషి — అంటే వయసు రోజుల్లో అంతకు పది రెట్లు చేసిఉంటాడు. వయసులో మాటే ముంచే ముఖ్యమైనా, నీ వయసు పదిలో ముఖ్యమైనా — అది నీ ఇష్టం. మరి వేగం అలో చించుకో'' అన్నాడు ధర్మారావు.

''వేగం తేల్చురా, నాయనా! లేక పోతే వర్షం వెలిసిపోగలదు.'' అప్పుడే దాకా అమావాస్య ఆగదు మరీ అన్న ధోరణిలో అన్నారు తదితరులు.

''ఏటో! ఎర్రి మాలోకం'' అన్నట్టు పెదవి విరిచాడు వెంకటప్ప.

'ఇదేటి, బాబూ, నా కొద్దు మిమ్మల్ని గొడతన్నాడు' అన్నట్టు చూసింది ఆ అమ్మాయి.

ఫర్ గుడ్ ఆర్ బాడ్ — నే నొక స్టెప్ వేశాను.

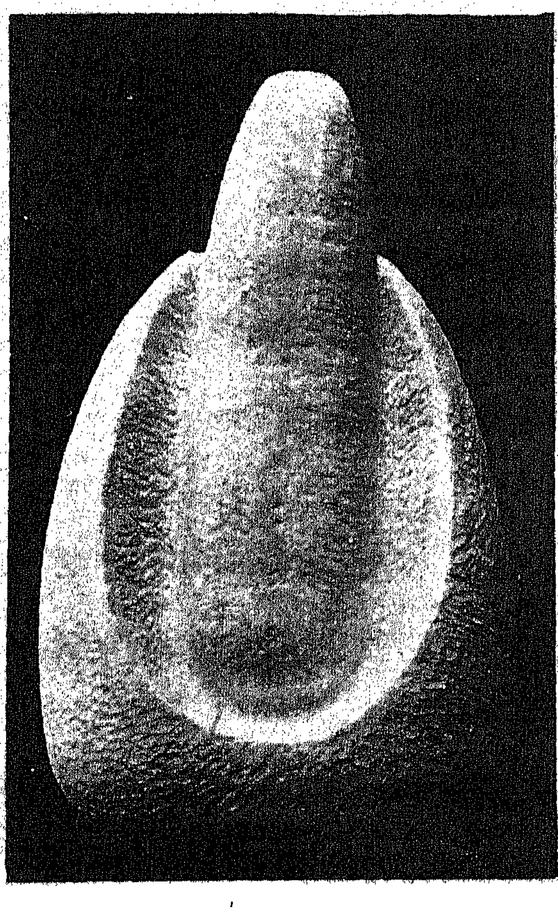

రాతిలోనే... ఫోటో—జి. ఎల్. నారాయణ (బొంబాయి)

మరి గొప్పదేమీకాదు నాకు ఇష్టం లేదు.

[illegible] వింటున్నాడు. [illegible] తరవాత మా ఇష్టం [illegible] వర్షం అంటే...

ఆ రాత్రికి నాయుడు దేం చేస్తాడో నే [illegible] నేను బయటికి వచ్చేశాను.

''నామ్మయ్య!'' అని [illegible] పనివాళ్ళు.

''ఇక వెళ్ళిపోతుందిరా, బాబూ'' అన్నట్టుగా చూసింది ఆ అమ్మాయి.

అదే నాకు అర్థం కాలేదు.

• • •

''మంచితనానికీ, [illegible] కెరెక్టరిటికీ ఏమైనా సంబంధం ఉందా? [illegible] ఆ అమ్మాయి ఎందుకు [illegible] నువ్వు [illegible] ఫ్రెండ్ లిక్కర్ తీసుకున్నావు [illegible] కుంటావు. [illegible]'' అన్నాడు దేవానంద్ [illegible].

''ఏమీలేదురా, అప్పు! నీ [illegible] ఆ అమ్మాయి [illegible] నువ్వు [illegible] ఆ అమ్మాయి [illegible] కనీసం ఒక [illegible] తిండి. అంతేగాని, నీ [illegible] మంచితనం కాదు. అంతేకాదురా! నీ [illegible] సెన్సియారిటీ [illegible] ఆ అమ్మాయి గుర్తించి [illegible] నీ [illegible] ప్రశంసించి ఉంటాను. నీ [illegible] ఫీలింగ్ ఆమెకు [illegible]. అంతేకాదు, మంచివాడివిగా [illegible] తప్పించి [illegible] అంత మంచివాడి [illegible]. అందుకే నువ్వు నిలబడలేకపోయావు. [illegible] చెయ్యలేకపోయావు. [illegible] ఫైట్ చేసే వెర్రి హీరో లేడని ఆ అమ్మాయి పోల్చుకుంటుంది.

అన్నిటికీ మించి — అప్పటికే ఆ అమ్మాయి పడిపోయి ఉంటుంది. ఇంకేం పోతుంది గనుక బాధపడడానికి, దాచుకోవడానికి? తనలోనూ ఆ వర్షం, ఆ చిరు చలి — ఆ పరిసరాలు — ఆ వాంఛని లేపి ఉంటాయి. అందుకే నీకేసి అలా చూసింది'' అని సమాధానం చెప్పాను.

వాడు వెంటనే నా గ్లాసు విస్కీతో నింపేసేడు. ★